

Hogyan kezd Isten újat? 2. rész

Lekció: Mk 1,1-15/ Textus: Ézs. 51, 4-6

2013. július 28.

Elképzelhető-e még egyszer öröm ott, ahol most sírás van? Élet ott, ahol most gyász és halál uralkodik? Ha meg tudott fordulni a helyzet életből, bőségből, elégedettségből szomorúságba, gyászba - meg tud-e fordulni újra? Ami elromlott, ami összetört, ami elveszett - helyreállhat-e ismét?

Ezekkel a szavakkal kezdtük ennek a fejezetnek a magyarázatát két hete. Mert a próféta, Ézsaiás küldetése éppen az, hogy meghirdesse: igen, Isten újat kezd.

Történelmileg a Krisztus előtti 6. század végén vagyunk, a babiloni fogság idején. Izrael gyermekei között már a harmadik generáció születik idegen földön. Egy olyan nép életében hangzik Istennek ez a kijelentése, amelyről azt lehet mondani: megroppant gerincű, álmait vesztett, megtört közösség. Az otthonuk több száz kilométerre, Jeruzsálem, Júda csupa rom. A templom, ahol Isten megjelent közöttük, ahol találkoztak Vele, csupa rom. A családi történetek arról beszélnek, hogy a szülőket vagy a nagyszülőket hogyan üldözték; hogy a nagybácsik vagy a nagynénik hogyan haltak éhen az ostrom idején a városban, hogy milyen szörnyűségeket kellett kiállni. Ez a velük, bennük élő valóság. Ez uralja a szívüket, ez formálja a gondolkodásukat. A fejezet első verseiben Isten bejelenti ennek a népnek: **Ő most újat kezd az életükben.** De látni fogjuk, hogy a bejelentésen, az örömhír egyszerű meghirdetésén túl Istennek nagyon komolyan, nagyon meggondoltan „dolgoznia” kel azon, hogy ez a nép képes legyen befogadni az örömmüzenetet, az Evangéliumot.

Mi kell ahhoz, hogy egy összetört közösség képes legyen elfogadni, hogy a dolgok tényleg újra jóra fordulhatnak? Hogy Isten tényleg újat kezd, tényleg jó hírt hirdet, tényleg helyreállítja az Ő népét? Beszéltünk arról, hogy Isten azokat tudja megszólítani, akik keresik Őt. Arról is beszéltünk, hogy úgy dolgozik rajtuk, hogy az élet képeit adja eléjük; a halál, pusztulás és reménytelenség bennük élő képeivel szemben. Harmadszor pedig arról volt szó, hogy Isten visszatekintésre hívja a népet a Vele való kapcsolatuk kezdetére, amikor Isten ígéreteket tett. Emlékezteti őket, hogy Ő nem felejtette el az ígéretet, sőt éppen ennek alapján fog újat kezdeni.

Az első részben arról beszéltünk tehát, mit tesz Isten azért, hogy a meghirdetett új kezdést be tudja fogadni a közösség. A mai szakaszban elsősorban arról lesz szó, mit tesz Isten azért, hogy ez az új kezdés valóban meglegyen. Mi az alapja annak, hogy Isten helyreállítja azt, ami tönkrement? Miből fakad ez? Hogyan történik? A válasz, a jó hír, az örömhír az, hogy **a helyreállításnak, az Istenben való új kezdetnek az alapja az, hogy Isten egészen valóságosan uralkodik és kormányoz.**

Három gondolatban szeretnék beszélni Isten valóságos uralmáról és kormányzásáról:

1. Mit jelent ez az örömhír, ez a jó hír ott és akkor, Babilonban, hogy Isten uralkodik?
2. Másodsor beszéljünk a kételyről! Hogyan ismerhetem fel, hogy Isten uralkodik, kormányoz - egy olyan helyzetben, amikor ez egyáltalán nem látszik? Kell, hogy ebben is dolgozzon Isten az Ő népén – ott akkor és ma is.
3. Melyek az egészen praktikus következményei az ember életében annak, ha bizonyossága van arról, hogy Isten tényleg kormányoz és uralkodik – az egész világ és a személyes életünk felett is?

1. A jó hír: Isten uralkodik, kormányoz

„Figyelj rám, népem!” – szólítja meg Isten a közösséget. A figyelmüket kéri, majd elkezd arról beszélni, mit készül cselekedni. *„Tanítás származik tőlem és törvényemet a népek világosságává teszem.”* Engedjük, hogy hasson ránk ez a kép: Isten törvénye, tanítása kimegy, eljut a népekhez, akiknek számára ez világossággá lesz. A következő versben úgy fogalmaz ugyanerről: *„közel van az igazságom, és közel van a szabadításom, karom népeket ítél!”*. Érkezik tehát az igazság és a szabadítás. S amikor Isten a népek ítéletéről beszél, akkor nem arról van szó, hogy felsorakoztatja a népeket és elítéli őket. Az ítélet itt azt jelenti: Isten, a bíró vezet, kormányoz. Isten, mint legfőbb vezető, uralkodó ítéletet tesz és rendbe rakja a dolgokat, kormányoz. Fontos meghallanunk azt, hogy Isten nem csak Izraelről, nem csak a választott népről mondja ezt, hanem azt ígéri: érkezem, és a környező népek számára is jó kormányzást fogok biztosítani.

Az itt használt fogalmak az Ószövetség nyelvén azok a kifejezések, amelyeket a népek kormányzásával kapcsolatban használtak. Isten jó kormányzást ígér. Ez politikai fogalom, sokat halljuk mi is mostanában – és nem véletlen, hogy most is ezeket a fogalmakat használom. Mert a mai igeszakasz pontosan erről szól. Isten uralkodása alapvetően történelmi és politikai helyzetben jelenik meg. Ott és akkor, Babilonban ez azt jelentette, hogy volt egy elnyomó hatalom, egy rossz kormányzat. Mindenki számára rossz volt: Izrael számára is, a népek számára is, mert Babilon politikája a népeket elnyomóította, kizsákmányolta, fogságba döntötte, tönkretette. Ez volt a politikájuk: erő, hatalom, elnyomás. Amikor Isten megszólal ebben a helyzetben és azt mondja: kimegy a törvényem, népek világosságává lesz, az én karom fogja rendezni a népek életét, eljön az igazságom és a szabadításom - akkor ezzel Isten egészen konkrétan azt mondja: belépek ebbe a helyzetbe aktívan, uralkodom, kormányozni fogom a népeket, helyreállítom az én uralmamat.

A hitvallás, hogy Isten uralkodik, az egész Biblián végigvonul. Ugyanez jelenik meg mintegy öt évszázaddal később Jézus személyében, küldetésében. Az Evangéliumok avval foglalják össze Jézus szolgálatát, hogy eljött az idő, elközelített Isten országa, Isten uralma, térjete meg és higgyetek ebben a jó hírben! Jézus ugyanazt hirdeti, amit Ézsaiás hirdetett ötszáz évvel korábban: Isten uralkodik, Isten kormányoz, Isten aktívan jelen van a népeknek és az Ő népének az életében. Isten azt mondja: „tanítás származik tőlem és törvényemet a népek világosságává teszem” – ez igaz ott és akkor Babilonban, de ez igaz Jézusra is, akinek a világossága, az uralma mára eljutott minden néphez. És ha azt olvassuk: „közel van igazságom és eljön a szabadításom”- akkor ez is igaz ott és akkor Babilonban, de igaz Jézusban is, akiben Isten igazsága és szabadítása mára eljutott a népekig az egész világra.

Azt szeretném, hogy lássuk tehát, hogy Isten kormányzása ott és akkor Babilonban nem valami elvont, lelki, spirituális uralkodás vagy kormányzás. Nem arról van szó, hogy itt marad a nép Babilonban, az élet marad olyan, mint eddig volt, de majd lelkileg egy kicsit jobb lesz, mert én uralkodom. Nem! Isten azt hirdeti: új kormányzás kezdődik az Ő hatalma által, Ő újrendezi a népeknek az életét.

2. A kétely: honnan tudhatjuk, hogy Isten uralkodik és kormányoz?

Hogyan lehet elfogadni Babilonban, hogy Isten meghirdeti: Ő kormányoz? Hogyan lehet elfogadni, hogy tényleg küszöbön van Isten szabadítása, igazsága, tényleg küszöbön van az, hogy az egész világpolitika felbomlik és megváltozik; és tényleg lesz új élet, lesz szabadság, tényleg újat kezd Isten az Ő népének az életében? Hiszen mindebből még egyáltalán nem látszik semmi! Semmi nem utal arra ott Babilonban, hogy Isten uralkodik, amikor Ő meghirdeti, hogy Ő uralkodik. És valljuk be: a mi szívünkben is ott lehet ez: Jézus uralkodik – de körülnézünk ebben a világban, vagy csak ránézünk arra, ami a saját életünkben történik, és azt mondjuk: nem látszik rajta, hogy Jézus uralkodik. Semmi nem mutatja, semmi nem úgy történik, mintha Jézus kormányozna.

Valóban nem látszik a világon az, amiről itt Isten beszél – éppen ezért olyan jó hír az, hogy Isten nem csak meghirdeti, nemcsak kijelenti, hogy Ő uralkodik és kormányoz, hanem utána elkezd dolgozni a népen, hogy valamiképpen átadhassa, megértesse ezt velünk, hogy képesek legyünk elfogadni és megérteni: Ő valóban uralkodik és kormányoz, kézben tart mindent. S lássuk meg azt is, hogy amikor Isten dolgozik, fáradozik ezen – az irgalom. Hiszen tehetné azt is: „meghirdettem világosan, hogy én uralkodok. Nem tudjátok befogadni? Nem hiszitek? Akkor ennyi volt! Túllépek rajtatok. Keresek másokat, olyanokat, akik hallgatnak rám.” - Nem keres mást. Nem mond le rólunk. Látni fogjuk Ézsaiásnál, hogy Isten újra és újra meghirdeti az újat, amit tenni készül – és mivel látja, hogy az Ő népe nem tudja felfogni ezt az újat, melléjük áll, bátorítja, vigasztalja, erősíti őket. Segíti őket abban, hogy befogadják a jó hírt: én uralkodok, én kormányzok, én kezemben tartok mindent. Hogyan?

Azzal kezdi, hogy „tekintsetek, nézzetek!” Ugyanúgy, mint az előző részben. Az, hogy mire függesztjük a tekintetünket (nem csak fizikai értelemben, hanem mire vetítjük, mire irányítjuk a figyelmünket), alapvetően meghatározza azt, ahogyan gondolkodunk. Éppen ezért Isten újra és újra felszólít bennünket a Bibliában arra: nézzetek fel! Nézzetek rám! Emeljétek fel a tekinteteket arról, amire úgy ráfíxáltatok az életben! Mert amire összpontosítasz, amire mindig nézel – az meghatározza azt is, hogy mit tudsz elképzelni, mit vagy képes elhinni.

Ha ez a közösség ott Babilonban csak annyit lát, hogy milyen erős a babiloni hatalom (még ha túl is van már a fénykorán, de még mindig erős, még mindig hatalmas); ha csak annyit lát, azon gondolkodik a régi történetek és elmondások alapján, (mert haza már rég nem mentek, saját szemmel nem is látták), hogy Jeruzsálem romokban van; ha csak a saját erőtlenségét és lehetetlenségét látja, akkor megbénítja az ebből fakadó félelem és aggodalom. Ezért mondja azt nekik Isten: „tekintsetek, nézzetek, lássatok!” Emeljétek fel szemeteket az égre, tekintsetek le a földre! Nézzétek azt, ami az emberi életnek a legszilárdabb struktúrája, kerete! Ég és a föld - a legszilárdabb. Akármi történik, ég van, föld van. Társadalmak jönnek-mennek, népek jönnek-mennek, politikai hatalmak jönnek-mennek, ideológiák jönnek-mennek, tárgyak jönnek-mennek – de ég és föld mindig van alattunk, fölöttünk, ez biztos. S akkor Isten mégis így folytatja: „*Emeljétek szemeteket az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, az én igazságom nem rendül meg.*” Az én kormányzásom, mondja Isten, biztos!

Gondolkodtam ezen az igén. Hogyan akarja Isten éppen ezekkel a képekkel segíteni a közösséget annak megértésében, hogy az Ő kormányzása, az Ő uralkodása biztos, szilárd és maradandó? „*Az ég szétfoszlik, mint a füst.*” A kép második felét ismerjük. Tudjuk, hogyan oszlik szét a füst. Ha valamit beleng egy sűrű, sötét, fojtó, büdös, szemünket csípő füst - akkor is tudjuk, elég egy szél, egy légáramlat, és az egész elmúlik, semmivé lesz. De hogyan mondhatja azt Isten, hogy az ég, ami a legstabilabb, foszlik szét egy pillanat alatt, mint a füst? Mit akar evvel Isten mondani? Hogyan akar Isten ezen keresztül segíteni abban, hogy megértsük, hogy az Ő uralma maradandó? S egyből itt a másik kép: „*és a föld szétmállik, mint a ruha.*” Megesett már velem, hogy volt valami kedvenc ruhám, amit nagyon szerettem, sokszor felvettem – de egy idő után azt mondta a feleségem: ezt már csak itthon hordhatod, emberek közé már nem mehetsz benne! Mert elkopott, szétfoszlott, szétment. Hallottam olyanról, hogy valaki az esküvői ruháját tette el gondosan – s mikor huszonöt év után elő akarta venni, akkor látta, hogy teljesen szétfoszlott, megették a molyok. Isten azt mondja itt, hogy a föld, ami a számunkra stabil, biztos, szilárd – az szétmállik, mint a ruha. Az ég szétfoszlik, mint a füst; a föld szétmállik, mint a ruha, lakói elhullanak, mint a legyek - ez durva! Tényleg ennyi az ember? Mint amikor október végén kinyitasz egy ablakot, és ott vannak a párkányon döglött legyek? Hogyan segítenek ezek a képek? De az én igazságom, szabadításom, hatalmam örökre megmarad!

Honnan tudják, hogy Isten újat kezd? A zsidóknak bizonyos értelemben könnyebb ez. Azért, mert számukra nem kérdés, hogy az ég és föld egyszer úgy, ahogy most ismerjük, felbomlik, átalakul. Az egész Ószövetség tele van avval, hogy a világ megromlott a teremtéshez képest, és Isten majd újjá teremt a világot. Lesz egy nagy krízis, egy nagy válság, amikor szétbomlik a világ, megszűnik abban a formában, ahogy az most van, és egy új formát ölt az új teremtésben. Ők értik ezt, bennük él a kép ősidők óta. De mi? Bennünk ez nincs. Ugyanakkor a mai embertől mégsem áll távol a világ felbomlásának a képe. Nem azért, mert Isten ígérte ezt ősidők óta a szívébe ültette – hanem mert tudja, látja, hogy az emberiség képessé vált arra, hogy egy szempillantás alatt felrobbantsa, elpusztítsa a Földet, vagy teljesen lakhatatlanná, élehetlenné tegye azt. Dolgozunk is rajta folyamatosan. De akkor meg miért áll tőlünk olyan távol ez a kép, hogy a Föld szétmállik, mint a ruha, az ég szétfoszlik, mint a füst, de egyvalami, Isten uralma megmarad? Igen, egy zsidó embernek ez könnyebb – mert ők tudják, hogy Isten alkotta az eget és a földet, persze, hogy nagyobb az alkotó az alkotásnál, persze, hogy nagyobb Isten hatalma az égnél és a földnél. De a nem zsidó, nem hívő, nem keresztény, nem bibliai háttérrel gondolkodó embernek ez nehéz. Még ha az első felét érti is, hogy bármikor szétbomolhat az egész világ – ettől még nem tudja a második felét: hogy Isten mégis uralkodik, és biztosan és szilárdan kézben tart mindent.

A nagy kérdés ma az: honnan lesz bennem bizonyosság, hogy akármilyen történik, Isten uralkodik, kormányoz, és ez az alapja annak, hogy újat kezd ott, ahol minden összeomlott? Mert azt mondja ez a kép, hogy nézzétek, ha Isten uralma annyira hatalmas, hogy még az ég felbomlását, meg a föld felbomlását is túléli, akkor most, amikor az ég és a föld biztosan és szilárdan áll, hogyan tudna újat kezdeni ennek a közösségnek az életében? De hol tudom ezt én magamhoz ölelni, magamhoz ragadni? Hol jön ez közel?

Lehet, hogy valaki azt gondolja, közel jött akkor, legalábbis megpróbált közel jönni, amikor az egyház nagyon hatalmas, nagyon erős, nagyon gazdag volt, nagyon nagy politikai befolyással bírt, uralkodott. De tudjuk jól: ennek annyi hátulütője volt, hogy ez inkább ijeszti a mai embert. Biztos, hogy Isten hatalmát és uralkodását nem egy ilyen egyházban láthatjuk meg. Mások azt mondhatják, Isten uralma, kormányzása akkor válik világossá, amikor olyan keresztényekkel, olyan hívő emberekkel találkozunk, akik mindig boldogok, mindig erővel vannak telve, mindig reménykednek, mindig győztesek, mindig magabiztosak, mindenre tudják a választ. De az az igazság, hogy ha vannak is ilyen emberek, nem nagyon szoktuk bennük meglátni az Isten igazi uralmát. Hol látjuk meg?

Hol látjuk meg a kormányzást? Olvasok egy történetet a Bibliából, amit a legtöbben jól ismertek. Olvasom, és kérelek, figyeljetelek, hogyan jelenik meg az ég és a föld benne!

„Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, Éli, lamma sabaktani, azaz: én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Majd Jézus ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte a lelkét. És íme a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. És a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.” (Mt.27.45.kk)

Ez is elgondolkodtatott. Azt mondja Ézsaiás: az ég felbomlik, semmivé lesz, mint a füst - és Jézus halálakor az ég elsötétedik. Ézsaiás szerint Isten uralma biztosabb, mint az ég. Ha az ég elmúlik, Isten akkor is uralkodik. És Jézus halálakor a föld is megrendül. Amikor Isten Fia, Jézus kileheli a lelkét a kereszten, akkor az ég és a föld, az alapvető struktúrák meginognak. Ahol az Isten küldöttét elpusztítják, ahol a teremtőt, a világ fenntartóját kiutálják, ott megreccsen a világ.

Hol van itt az Isten hatalma, maradandó és örök uralma, szabadítása és igazsága? Nem Isten kudarca ez, hogy meghal az Ő küldöttje? Figyeljünk arra, mit ír még Máté azoknak a perceknek, óráknak a történéseiről! Valami még történik azon túl, hogy a föld és az ég megrendül. szerepel itt egy rövid mondat: „a sírok megnyíltak, sok elhunytnak feltámadt a teste.” Akik elhulltak, mint a legyek, Ézsaiás képével élve, azok, amikor Jézus meghal, feltámadnak és kijönnek a sírjukból. És ne mondd azt, hogy ez csak mese! Ez abszolút ellenőrizhető. Amikor Máté leírja az evangéliumát, még mindenki él, aki szemtanúja volt az eseményeknek. Azok is olvassák, akik ott voltak. Mindenki tudta, hogy igaz. Senki nem emelt szót a leírás, az Evangélium elbeszélése ellen. Hiszen találkoztak a feltámadottakkal, ez egy kis közösség, ők személyesen tudták, kikről van itt szó.

S ez még csak a halvány előjele annak, ami három nap után követi az ég és a föld megrendülését: Jézus feltámadása. A tanítványok, akik találkoztak a feltámadt Jézussal, utána azt hirdetik: Isten uralkodik, kormányoz, kézben tart mindent. Isten igazsága és szabadítása kiterjed a népekre. Isten igazsága győzött! Ez nem egy látványos nagy politikai győzelem, hanem Jézusnak a győzelme, szeretete, szabadítása, amelyet megragadva és a szívünkbe fogadva egészen mélyen meggyőz minket arról, hogy Isten uralkodik, kézben tart mindent, kormányoz, Isten legyőzött minden erőt, amely szemben állt Vele.

Persze, ez az uralom paradox, elrejtett, titokzatos. Néha abszolút érezzük, máskor abszolút nem érezzük. Mi következik ebből? Mi történik azzal az emberrel, akiben ez az uralom, bizonyosság, hogy Isten uralkodik és kormányoz, megszületik, növekszik, és egyre erősebb lesz?

3. Mi a gyakorlati következménye annak, hogy Isten uralkodik és kormányoz?

Három dologról beszélek, három dolgot mond erről a Heidelbergi Káté is, református hitvallásunk.

- A hit, hogy Isten uralkodik és kormányoz, hatalmas erőforrás az életében a baj, a nehézség, a nyomorúság idején. Az az ember, aki egészen bizonyos abban, hogy Isten uralkodik, és kormányozza a dolgokat, az a nehézségek közepette is azt tudja mondani: nem a véletlen feszíti, zilálja szét az életem kereteit, az álmaimat és a céljaimat, hanem még a látszólag vagy valóságosan rossz által is Isten akaratára, terve megy végbe az életemben. Amikor Isten Fiát meggyalázzák és megölik, amikor a legrosszabb történik – azon keresztül az Ő terve megy végbe, szabadulást és életet munkál, uralkodik. Jézus Krisztusban egészen személyesen ismerhetjük, szerethetjük Istent. És mivel Ő uralkodik, ezért bármi is vagyok, akármi történik velem – ez a személyesség, a világban uralkodó Istennel való szeretetkapcsolat, a hozzá tartozás, hozzá kötöttség hatalmas erőt, türelmet, kitartást ad. Bizalmat minden körülmények között, mert tudom, hogy Ő jól munkál. Tudom, hogy Ő kormányozza a dolgokat, és az általa kormányzott történéseknek célja, iránya, értelme van. Felemel, vigasztal és átformál.
- A második éppen az ellenkező helyzet: amikor minden jól megy. Amikor működik az élet; amikor igent mondott az, akinek már nagyon régtől vártad az igenjét; amikor a munkahelyen éppen minden kivilágosodik és tökéletes; amikor jól lezártad a vizsgákat, jól sikerült minden és éppen szabadon úszol a nyárban... Amikor minden rendben van. Azt kell látni, hogy amikor a dolgok jól mennek, akkor legalább akkora veszélyben vagyunk, mint amikor a dolgok nem mennek jól. Merthogy nagyon könnyen „elszállunk”. Ha van egy nehéz helyzet: valamit meg kell csinálni, valamit túl kell élni - akkor küzdünk, aggódunk, gyötörjük magunkat, keressük a megoldásokat. Aztán amikor túl vagyunk rajta, sikerült, akkor gyakran azt érezzük: tulajdonképpen én vagyok itt a legjobb – kicsit karikírozva. Amikor a dolgok jól mennek, nagyobb veszélyben vagyunk, mint amikor rosszul mennek, mert a büszkeség pusztítóbb, mint a nyomorúság. Mit jelent az a bizonyosság akkor, amikor jól mennek a dolgok, hogy Isten uralkodik és kormányoz? Azt, hogy minden, amit elérem, az Ő kezéből van. Minden az Ő

ajándéka. Minden Átala van: a lehetőségeim, az egészségem, az értelmem, a körülményeim, az erőm. És ez hálával tölt el. Ha a bajban ez a bizonyosság erőt ad, amikor a dolgok jól mennek, betölt hálával és alázatot ad.

- A harmadik a legszebb és talán a legfontosabb: a hit, hogy Isten uralkodik, bizalmat és reménységet munkál bennünk, amikor a jövőre tekintünk. Isten ígérete szerint senki és semmi nem szakíthat el minket az Ő szeretetétől. Ha Isten valóban uralkodik és kormányoz, és ez igaz az egész világra, ugyanúgy, mint a mi személyes életünk legapróbbnak tűnő, jelentéktelen dolgaira is, akkor ez azt jelenti, hogy nincs mitől félni. Szeretném, hogyha ezt jól értenétek! Nincs mitől félni. Mert ha a végén minden felbomlik, még az ég és a föld is felbomlik és megrendül, és egyedül Isten uralma és kormányzása marad meg, akkor ez azt jelenti, hogy egyetlenegy sikertörténet van a világban, ami végül, a történet legvégén is eredményes, sikeres, tartós, maradandó lesz. Ez pedig Jézus Krisztus története. Kereszténynek lenni pedig azt jelenti, hogy ez a történet valahol a mi történetünk. Győzelemre, sikerre vagyunk ítélve, mert a győzelmes Jézus Krisztus történetének a részesei és kedvezményezettjei vagyunk. Nyilvánvaló, hogy mindannyiunknak számos történetünk van. Számos dolog zajlik az életünkben – ezek közül sok sikerre fut ki, sokban pedig kudarcot vallunk. Vannak győztes és vesztes történeteink. De ha Isten Krisztusban uralkodik és kormányoz, mi pedig Krisztusban vagyunk, Hozzá tartozunk, akkor az összes vesztes történetünkkel együtt az egyetlenegy sikertörténet részesei vagyunk. A célba Vele érkezünk be. Ezt jelenti a keresztény reménység. Ha ezt igazán magunkba tudnánk fogadni, ha igazán át tudna járni, akkor azzal a nagy bizalommal élnénk meg minden jót és minden rosszat, hogy „nem veszíthetek”. S akármilyen nehéz is, mert persze hogy nehéz a veszteségeket átélni, de minél mélyebben átjár Jézus igazsága, minél valóságosabb bennünk, hogy Ő uralkodik és kormányoz, annál jobban megkönnyebbül a szívünk. Ha veszítünk is valamiben, az ideiglenes. Ha nem sikerül, ideiglenes. Mert egyszer, a végén a teljes győzelem, Isten uralma és kormányzása mindent betölt. Hogy ez mi módon gyógyítja meg az itteni veszítéseinket, veszteségeinket, az titok - de teljesen meggyógyítja.

Az úrvacsorában, ami most előttünk van, éppen ezért nemcsak hátratekintünk arra, hogy Jézus meghalt értünk, nemcsak átéljük, hogy táplál minket és közöttünk van, hanem előre is tekintünk ennek a nagy sikeres történetnek a végére. Így jöjjetek az úrvacsorai közösségbe! Hozzátok akár a már lezárt szomorú történeteket, veszteségeket, akár a folyamatban lévőket annak a Jézusnak a jelenlétébe, aki a végső sikertörténetbe olt be bennünket. Aki pedig éppen nagyon fent van, nagyon rendben van, az jöjjön avval az örömmel és hálával az úrvacsorai közösségbe, hogy „mindenem Tőled van. Minden Érted van. Adj nekem alázatot és tölts be hálával mindenért!”

Amen

(Lovas András)